

Чернігівська державна обласна універсальна наукова бібліотека
ім. В.Г. Короленка

Громадське об'єднання "Літературна спілка "Чернігів"

Літературна спілка "Чернігів"

Біобібліографічний довідник

Чернігів, 2002

ББК 91.9.83

Л 64

Літературна спілка «Чернігів»: Бібліогр. довідник. - Чернігів, 2002. -66 с.

У біобібліографічному покажчику “ЛІТЕРАТУРНА СПІЛКА “ЧЕРНІГІВ” систематизовано й висвітлено різноманітний матеріал про майстрів слова, членів літературної спілки «Чернігів», які нині живуть і працюють у Чернігові, Києві, Мені, Ніжині, Острі, Борзні. Більшість з них не є членами Національної спілки письменників України.

Покажчик укладений за алфавітним принципом. Спочатку публікується біографічна довідка Далі – список основної літератури, котрий складається з творів письменника, рецензій на них, нарисів про його творчу діяльність. Усе це подається в хронологічній послідовності. Посібник має допоміжний “Іменний покажчик”. Частково анотований.

Видання зацікавить викладачів шкіл і вузів, учнів і студентів, працівників бібліотек, музеїв, краєзнавців, всіх, хто шанує й любить красне письменство рідного краю.

Біобібліографічний покажчик “ЛІТЕРАТУРНА СПІЛКА “ЧЕРНІГІВ” приурочується 10-річчю з часу її утворення.

Автор переднього слова М.М.Ткач
Упорядник і комп’ютерний набір Л.В.Студьонова
Відповідальний за випуск П.В.Грищенко
Ризограф Чернігівської ОУНБ ім.В.Г.Короленка
Тираж 300

ШЛЯХ У ДЕСЯТЬ РОКІВ

Початок дев'яностих років минулого століття – час епохальний, історичний. Суспільство ступило на шлях демократичних змін – мінялися погляди, рушилися закостенілі догми. Народжувалося нове у всіх сферах життя. У літературному середовищі теж започаткувалися позитивні зрушення. Адже слово було розкуте, вивільнене з лабет компартійної цензури. Свіжа і правдива думка запульсувала на сторінках періодичної преси. Чернігівська “Просвіта”, де я працював тоді відповідальним секретарем, видала своїми силами літературний альманах “Просвіта-92”. Готувалися інші видання. Час спонукав до творчості всіх, кому не байдужа була доля рідного слова, до організаційних кроків, до об'єднання, щоб активніше сприяти відродженню рідного краю.

Проте група чернігівських літераторів, маю на увазі членів Спілки письменників України, які на той час були юридично об'єднані у місцевий осередок, мало що вирішувала самостійно. На мою думку, Статут СПУ занадто обмежував права обласних організацій, не давав їм можливості гуртувати навколо себе творчих людей. Той факт, що чернігівський осередок СПУ прийняв багатьох поетів і прозаїків до своїх лав в більшості одноголосно, а після заперечення Києвом тут же забував про них, говорить сам за себе.

Десятки чернігівських літераторів, які видали по одній, а то й по кілька книжок, не входили до чернігівського осередку СПУ й були розпорошені. До того ж, київські видавництва занепадали. Надрукуватися в республіканських журналах периферійним літераторам, не членам СПУ, практично стало недоступно. Адже і часописи почали за браком коштів виходити не дуже регулярно. Той, хто писав чесно і правдиво у застійні часи і не міг друкуватись, знову потрапив у подібне становище. Необхідно було щось робити. Отже, ідея заснування літературної спілки “Чернігів” та власного журналу виникла у мене не просто з нічого, а з передумов, що склалися на той час у літературному житті області.

Своїми думками щодо об'єднання літераторів Чернігівщини у спілку, незалежну від офіційної, я поділився з Владиславом Савенком, який відразу підтримав цю ідею. Потім приєдналися Василь Струтинський, Володимир Шкварчук, Ростислав Мусієнко, Володимир Сапон та Петро Антоненко. Ми підготували проект Статуту спілки, вирішили ряд організаційних питань. І ось 22 серпня 1992 року відбулися установчі збори літераторів, на яких було ухвалено рішення про створення в області літературної спілки «Чернігів».

Таємним голосуванням присутні обрали голову спілки та правління, одноголосно підтримали мою пропозицію заснувати журнал “Чернігів”. Були наміри видавати часопис разом з “Просвітою”, але з того нічого не вийшло. І після першого числа його довелося переєструвати на “Літературний Чернігів”.

Незабаром літературну спілку “Чернігів” зареєструвала міська рада. Нас тоді було дванадцять чоловік: Владислав Савенко, Василь Струтинський, Володимир Шкварчук, Володимир Соловійов, Петро Антоненко, Станіслав Рибалкін, Петро Пиниця, Ростислав Мусієнко, Валентин Зозуля, Сергій Богдан, Володимир Сапон та автор цих рядків.

Мета створення літературної спілки “Чернігів” була одна: поживити літературний процес на Чернігівщині, мобілізувавши свій творчий потенціал та

спонукати обдаровану молодь до літературної праці. Об'єднавшись у спілку і навколо журналу, ми заявили про себе як боєздатний колектив літераторів, якому не байдужа культура наша і рідне слово. Зі своїми віршами і оповіданнями, історико-пошуковими та краєзнавчими матеріалами ми пішли до людей, друкуючи їх на сторінках часопису. Почали з'являтися нові книги.

Ми проводили презентації нових творів, зустрічі з читачами, виступали в школах, пропагуючи рідне слово. Літературна спілка "Чернігів" оголосила і провела за цей час кілька літературних обласних конкурсів на кращий поетичний та прозовий твір серед учнів молодшого віку і старшокласників, серед молоді і вчителів. Твори переможців цих конкурсів надрукували в журналі "Літературний Чернігів". Це сприяло посиленню творчого розвою серед обдарованої молоді. Ми повсякчас підтримували та надавали посильну допомогу багатьом районним та шкільним студіям, представляючи на сторінках часопису їх твори.

А тим часом до Спілки вливалися нові сили. Це талановиті поети, прозаїки, літературознавці – Володимир Сенцовський, Микола Холодний, Микола Ткач, Віктор Божок, Анатолій Щербина, Олександр Забарний, Надія Галковська, Петро Руденко, Анатолій Соломко, Артем Захарченко, Володимир Кузьменко, Людмила Зеленська, Микола Лелюк. Саме їх поетичні та прозові твори, літературознавчі та наукові статті сприяли духовному відродженню нашого краю.

Оглядаючи пройдений спілкою шлях, сьогодні можна з впевненістю сказати, що вона зробила помітний вплив на літературний процес в області, зайнявши чільне місце в культурному середовищі. І доробок у духовну скарбницю нашого краю вагомий. За ці роки членами літературної спілки "Чернігів" підготовлено і видано більше тридцяти поетичних, прозових, літературознавчих та історико-краєзнавчих книг. У журналі "Літературний Чернігів" та інших періодичних виданнях опубліковано низку художніх творів та наукових досліджень.

Сьогодні люди зачитуються поезіями Надії Галковської, Володимира Сапона, Миколи Лелюка, Миколи Ткача, Миколи Холодного, Василя Струтинського, Станіслава Рибалкіна, Петра Пиниці, Петра Руденка. З інтересом читають прозові твори Владислава Савенка, Олександра Забарного, Анатолія Соломка, Артема Захарченка, науково-літературознавчі праці Володимира Кузьменка, Людмили Зеленської та багатьох інших.

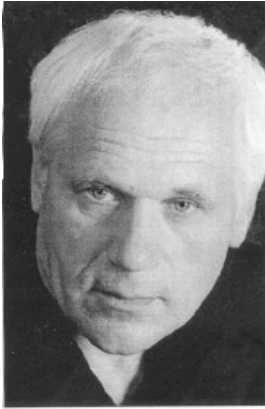
Як не важко (не вистачає коштів, відсутнє приміщення), але наш журнал "Літературний Чернігів" постійне йде до читача. На його сторінках представлено майже всіх поетів Чернігівщини. Багатьом молодим талановитим землякам він дав путівку у велике літературне життя. Можна з впевненістю сказати, що вихід у світ місцевого журналу "Літературний Чернігів" – неординарна подія у літературному житті області. І в цьому заслуга нашої Спілки.

22 серпня 2002 року Літературній спілці "Чернігів" виповнюється 10 років! Вітаючи членів Спілки з цим ювілеєм, хочу сказати: ми пройшли цей шлях на одному подиху, будучи весь час у творчому неспокою. І те, що нами започатковано і зроблено – історія. А попереду у Спілки – майбутнє. Маємо сподівання, що Спілка і далі ще більше плідно слугуватиме ідеалам духовності нашого краю.

Михась Ткач, голова Літературної спілки "Чернігів", член
Національної Спілки письменників України

АНТОНЕНКО ПЕТРО ЯКОВИЧ

(24.06.1948)

Народився в с.Авдіївка Куликівського району. По закінченні місцевої школи служив в армії. Потому працював робітником на підприємствах. Став дописувачем до місцевих газет, що дало йому змогу вступити на факультет журналістики Київського університету.

Майже 30 років – у пресі. Працював у Куликівській райгазеті “Поліська правда”. Саме в цей час з-під пера Петра Антоненка з’являються оповідання, які приваблювали своєю гостротою. Сам прозаїк говорить про це так: “А я писав ці речі, менше всього думаючи про їх “гостроту” чи “негостроту”, писав, як йшло на душу, і в багатьох випадках як, скажімо, при написанні оповідання “Стамбул-Константинополь” чи маленьких етюдів.”

Свої прозові твори в не причesanому вигляді Петро Антоненко вперше зібрав в одній книзі за назвою “Бабине літо”. Вона побачила світ у Чернігові 1994 р. Назву збірці дало однойменне оповідання, в центрі якого образ немолодої самотньої жінки Марфи.

Перша книжка Петра Антоненка засвідчила, що в українську літературу прийшов талановитий прозаїк.

У 1992 р. був одним із засновників журналу “Літературний Чернігів”.

Нині Петро Антоненко редагує Всеукраїнську тижневу газету “Сіверщина”, яка видається в Чернігові. Його журналістську діяльність відзначено Міжнародною премією імені Василя Стуса, а літературну і громадську – преміями ім.М.Коцюбинського і Б.Грінченка.

У 2001 р. Чернігівська “Просвіта” видала нову книгу Петра Антоненка “Свіча”. До неї увійшли повість “Вересень”, низка оповідань, одновірші, поезії “Іспанські мотиви”, апокрифи.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

1. БАБИНЕ літо: Кн. прози. – Чернігів: Просвіта, 1994.- 106 с.
2. СВІЧА: Проза, поезія, роздуми. – Чернігів: Просвіта, 2001. – 159 с.: іл.; 1 л. портр.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧИСТЬ

3. АНТОНЕНКО П. “Читаючи “Бабине літо” //Поліська правда. – 1995. – 25 січ.
Авт. – про свою кн.
4. КУЗЬМЕНКО В. Натруджені мозолі “малої” прози чи постмодернізм по-чернігівськи? //Літ. Чернігів. – 1997. - №11. – С.92-100.
5. МИХАЙЛЕНКО Л. Медиа-клуб називає лауреатів //Черниг. полдень. – 1998.- 12 февр. – С.1.
6. ПЕТРУ Антоненку –50! //Сіверщина. – 1998. – 26 черв.
7. ШОПСЬКА Н. На все життя: Вітаємо ювілярів: П.Я.Антоненку –50 //Черніг. вісн. – 1998. – 26 черв. – С.2.

8. ПОТАПЕНКО Л. Нагородження у Києві //Черніг. аргументи і факти. – 1999. – 6 берез.

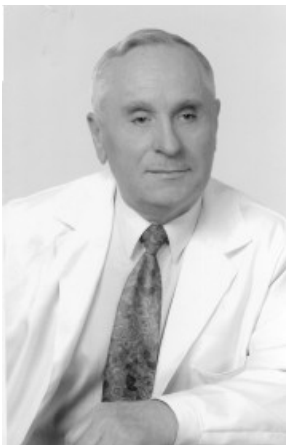
Міжнар. премію журналістів ім.В.Стуса за 1998 р., засновану Черніг.-медіа клубом, вручено П.Антоненкові.

9. ПРО ПІДСУМКИ Всеукраїнського творчого конкурсу друкованих засобів масової інформації “Українська мова – мова державна”, проведеного в 1998 році //Літ. Україна. – 1999. – 18 берез. – С.1.

Серед відзначених почесною грамотою П.Антоненко.

БОГДАН СЕРГІЙ ІЛЛІЧ

(12.06.1933)

Народився в с.Мала Кошелівка Ніжинського району. Ріс мовчазним, задумливим. Шестилітком навчився у старших братів-школярів читати. До дев'яти років перечитав багато книжок з шкільної бібліотеки, що викликало здивування у односельців.

У 1944 р. під час епідемії висипного тифу разом з матір'ю тяжко захворів. Тоді мати померла. Батько одружився вдруге. Брати служили в лавах Радянської армії. Учився на “відмінно”. Почав писати перші вірші ще навчаючись у школі . За порадою вчителів надіслав свої твори до республіканської піонерської газети “Зірка”, однак відповіді так і не одержав.

У 1948 р. з відзнакою закінчив сільську семирічку і без іспитів вступив до Чернігівської фельдшерсько-акушерської школи. Займався активно громадською роботою, брав участь у художній самодіяльності. Викладачем української літератури в медичній школі був Михайло Ігнатенко – згодом відомий український поет. Він мав на юного Сергія Богдана величезний вплив.

У 1952 р. закінчив медучилище з відзнакою і був зарахований без іспитів на лікувальний факультет Київського медичного інституту.

Перші літературні твори Сергія Богдана надруковано в інститутській багатотиражці “За медичні кадри”. То були оповідання “Подарунок на іменини”, “Берізка”, “ Син”.

Сергій Богдан відвідував заняття літературної студії інституту, членами якої тоді були майбутні лікарі і письменники Юрій Щербак, Віталій Коваль, Віталій Коротич.

По закінченні інституту з відзнакою поїхав на роботу в Тернопільську область. Працював лікарем у місті Підгайці. Паралельно викладав у місцевому медичному училищі.

У серпні 1960 року переїхав до Чернігова. Працював на різних посадах в обласному відділі охорони здоров'я. З 1966 до 1998 р. – в Чернігівському пологовому будинку, 30 років – головним лікарем.

Нариси, оповідання, вірші, пісні друкував на сторінках місцевих газет. Сергій Богдан – заслужений лікар України, голова правління Чернігівської міської “Просвіти”, організатор постійної просвітнянської програми на Чернігівському обласному телебаченні “О, слово рідне”. Друкує твори в газетах “Сіверщина”, “Просвіта”, “Біла хата”.

ТВОРИ

10. СИН: [Оповідання] // Молодь України. – 1958. – 11 черв.
11. ЗАДЕСЕННЯ: [Пісня] // Десн. правда. – 1966. – 7 серп.
12. СОЛДАТИ Гіппократа: [Вірш] // Десн. правда. – 1968. – 16 черв.
13. ПОВЕРТАЮСЬ в село: [Вірш] // Десн. правда. – 1986. – 6 листоп.
14. А ЖИТО зеленіє: [Вірш] // За Україну (Чернігів). – 1993. – 12 черв.
15. ЧАЄНЯТА: [Вірш] // Укр. вісті. – 1997. – 15 черв
16. КОШЕЛІВОЧКА: [Вірш] // Біла хата. – 2000. – 6 жовт.
17. ПЕТРО і Павло: [Вірш] // Просвіта. – 2001. – 13 лип.
18. НА РУЇНАХ імперії: [Публіцистика] // Сіверщина. – 2001. – 31 серп.

БОЖОК ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ (10.01.1957)

Народився в с.Держанівка Носівського району. Навчався в місцевій школі. Тоді ж почав писати вірші та новели, котрі друкував на сторінках обласних газет “Деснянська правда”, “Комсомольський гарт”. Після школи працював слюсарем, бетонувальником, радіотехніком. Служив прикордонником у горах Паміру і Тянь-Шаню. Прозові твори і вірші Віктора Божка публікувались у журналах “Пограничник” і “Памир”.

Після того закінчив Білоцерківський сільськогосподарський інститут та факультет журналістики Київського університету. Плідно і багато пише. Поезії та прозу Віктора Божка друкували такі поважані журнали, як “Дніпро”, “Ранок”, “Україна”, “Дзвін”, “Студенческий меридиан” (Москва), “Уральский следопыт” (Свердловск). Їх можна було прочитати й в газетах “Молодь України”, “Сільські вісті” та інших виданнях.

У галузі публіцистики Віктор Божок удостоєний всеукраїнських премій “Золоте перо”, “Моя справа”, “Свій голос віддаю на захист природи”, “Бізнес-99” та інших. Лауреат премій “Лучший очерк года”, “Слово в защиту природы” (Москва). У 2000 р. він став лауреатом міжнародного літературного конкурсу “Транослов” у номінації “Проза”.

У 1996-1999 рр. видав три книги поезій та публіцистики. Тут знайшли відгомін враження, які Віктор Божок відчув під час роботи в Чернігові та Ніжині робітником, армійської служби на афганському та китайському кордонах. Він також

друкувався в періодиці та колективних збірниках, що виходили в Україні, Росії, США та Канаді.

Підготував до друку в одному з київських видавництв поетичну книжку та повість “Архіпелаг Джейнлаг”.

Живе і працює в Корюківці.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

19. НЕВМИРУЩІ громи: Поезії /Передм. Д.Іванова. – К., 1996. – 74 с.
20. СВІТАННЯ дзвонів: Поезії. – Чернігів, 1998. – 78 с.
21. СВІТЛЕ відродження: Публіцистика. – Чернігів: Нова хвиля, 1999. – 60 с.

ГАЛКОВСЬКА НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

(10.05.1951)

Народилася в Чернігові. Тут закінчила середню школу №20. Вступила до Чернігівського музичного училища ім.Л.Ревуцького. Опісля здобула філологічну освіту в Київському університеті. То був період, коли Надія Галковська досить плідно поєднувала захоплення музикою з поетичною творчістю. Тому не дивно, що більшість її віршів – потенційні пісні.

Справжню гучну славу Надії Галковській приніс її вірш “Пісня”. Прочитав його чернігівський композитор Микола Збарацький, і народилася чудова, неперевершена “Козачка”, котра залишається й досі в репертуарі народної артистки України Раїси Кириченко. За цю пісню Надія Галковська одержала престижне звання лауреата премії “Шлягер-XX ст.”

У 1994 р. в Чернігові видано її збірку поезій “Козачка”. У передмові до книги Петро Антоненко писав: “Поza всяким сумнівом, поезія Надії Галковської – це поезія жінки. Справа навіть не в тому, що один з її віршів так і називається “Я – жінка!” Справа в тому, що, видно, існує все-таки ота аура, світосприйняття істинно жіночі, які відрізняються від чоловічої прямолінійності. І жодні версифікаторські таланти Поета не здатні (та й не повинні) відтворювати світ так, як бачить і відтворює його Поетеса. І зовсім не випадково крізь тонке мереживо поезій Надії Галковської звучить мотив скрипки-інструменту.”

Серед творів поетеси вірші-сонати, вірші-ноктюрни. Її слово ніби лине згори і лягає в рядок, як на нотний стан.

Поезія Надії Галковської глибоко національна, овіяна духом Чернігівського краю. Адже вона живе в місті, де все дихає стародавньою історією та культурою.

Надія Галковська відзначена літературною премією ім.Б.Грінченка (1994), а у 2000 році - конкурсною премією з Канади за відданість рідній мові.

Працює вчителькою в середній школі с.Рудки Чернігівського району.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

22. КОЗАЧКА: Поезії /Ред. В.Сапон; худож. Л.Посьмашна.- Чернігів, 1994. – 88 с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

23. ГАЛКОВСЬКА Н. “Я – жінка, може, й квітка...” /Розмову вела В.Губар //Гарт. – 1993. – 11 черв. – С.3.

24. ПАНЕ полковнику, придбайте “Козачку” //Дем. Україна. – 1995. – 18 лют.

25. ГАРИГА Л. Козачка // Черніг. відом. – 1995. – 3 берез. – С.6.

26. ЛАДИМИРОВ В. Вручено премії імені Б.Грінченка // Десн. правда. – 1995. – 14 берез.

27. ГАЛКОВСЬКА Н. Березнева соната / Вела розмову В.Губар //Гарт. – 1995. – 32 берез.

28. ГУБАР В. “Козачка” на берегах Сени /Фото П.Марухненка //Гарт. – 1995. – 13 жовт.

Запис розмови з поетесою про її відвідини Франції.

29. ДЗЮБА С. Надія Галковська: “Мабуть, я могла б стати французенкою, але волю залишитись українкою” //Молодь України. – 1996. – 25 лип. – С.4.

30. ЛИТВИНЕНКО Н. Козачка // Сіл. вісті. – 1997. – 23 груд.

31. АВТОРКА “Козачки” одержала квиток члена Народного Руху //Сіверщина. – 1998. – 17 жовт. – С.2.

32. РОМАНІКА М. Велесова премія // Сіл. вісті. – 2000. – 21 січ.

ЗАБАРНИЙ ОЛЕКСАНДР ВАДИМОВИЧ

(29.04.1956)

Народився в м.Прилуки в родині вчителя. Закінчив Прилуцьку середню школу №4 та філологічний факультет Ніжинського педінституту ім.М.Гоголя. За час навчання у вузі був активним учасником літературної студії, якою керував член Співки письменників України, відомий український літературознавець Павло Олександрович Сердюк. Отримавши диплом, вчителював на рідній Прилуччині. Згодом життєві дороги знову повернули його до Гоголівського вузу. Темою кандидатської дисертації стало дослідження творчості Василя Барки та Бориса Антоненка-Давидовича. Кандидат педагогічних наук, доцент.

Член Співки журналістів України. У творчому доробку – поетична збірка “Пастелі Полісся” (1992), книга новел “Лелеки не зраджують” (1995), літературознавча розвідка “До таїни образу” (1997) та численні публіцистичні виступи у періодичних виданнях України.

Працює проректором з навчальної та методичної роботи Ніжинського педагогічного університету ім.М.Гоголя.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

33. ПАСТЕЛІ Полісся: Поезії. – Прилуки, 1992. – 55 с.
34. ЛЕЛЕКИ не зраджують: Новели. – Прилуки, 1995. – 45 с.
35. ДО ТАЇНИ образу. – Ніжин: Наука-сервіс, 1997. – 67 с.

ТВОРИ О.В.ЗАБАРНОГО В КОЛЕКТИВНИХ ЗБІРНИКАХ І ЖУРНАЛАХ

36. МОНОЛОГ дзвона. Диптих. Сповідь. Етюд. Згадка // На пагорбах століть: Поезії. – Чернігів, 1993. – С.70-72.
37. ОСІННЄ. Сонет.Монолог.Прощальне.До тебе.Білий вірш.Етюд //Первоцвіт: Поезії. – Прилуки, 1994. – С.36-38.
38. НЕВІДПРАВЛЕНІ листи (диптих) // Пастухи квітів: Антологія інтимної лірики. – Чернігів, 1999. – С.52-53.
39. ЛЮБЛЯТЬ хлопці Україну.Осіннє.Так шукаю тебе в чарах осені //Заспів: Поет. антологія літ.студії НДПУ ім.М.Гоголя. – Ніжин, 2000. – С.116-117.
40. ПРОЩЕННЯ: Оповідання // Сіл. обрії. – 1991. - №12. – С.22-28.
41. ЛІНАРА: Оповідання // Літ. Чернігів. – 1997. - №11. – С.37-45.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧИСТЬ

42. КОЗАК М. Прощення // Сіл. обрії. – 1991. - №12. – С.12.
43. КУЗЬМЕНКО О. До чого закликають поети? // Правда Прилуччини. – 1993. – 23 січ. – С.7.
44. ЧЕРКАСОВА Г. Презентація пройшла успішно //Правда Прилуччини. – 1993. – 25 лют. _ С.4.
45. ЛУЩІЙ С. На спокуту пам'яті //Альма матер (Ніжин). – 1996. - №7 (верес.). – С.3.
46. МАСЛОВА Л. Нова грань таланту // Альма матер. – 1996. - №8 (жовт.). – С.2.
47. ДО ЦІЛЮЩИХ джерел творчості // Сіверян. літопис. – 1997. - №4. – С.105.
48. ШАВРО Т. Людина творча // Правда Прилуччини. – 1999. – 15 трав.

ЗАХАРЧЕНКО АРТЕМ ПЕТРОВИЧ (11.07.1982)

Народився в Чернігові. Закінчив тут школу. Друкувався у місцевих виданнях. Відвідував літстудію при газеті “Гарт”. Працював позаштатним автором на обласному радіо. Головна тематика – молодіжна.

У 1999 р. переміг в обласному літературному конкурсі. Того ж року в Київському центрі “Свобода слова” вийшла перша збірка Артема Захарченка “Літо, як сонячний зайчик”, що містить п'ять оповідань.

Зараз юнак навчається на третьому курсі хімічного факультету Київського Національного університету ім.Т.Шевченка. На

другому курсі вдвох із товаришем видав перший експериментальний номер вільної студентської газети “Універсум” (на сьогодні єдиний).

Переможець літературного конкурсу “Гронослов” за 2000 рік. Так відзначено збірку оповідань Артема Захарченка “Легенди”. Вона має вийти у Києві.

Співзасновник та голова молодіжної літтусовки “Парадокс”.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

49. ЛІТО, як сонячний зайчик: [Зб. оповідань]. – К.: Свобода слова, 1999. – 12 с.

ПУБЛІКАЦІЇ В ЧАСОПИСАХ

50. ТИСЯЧОЛІТТЯ третє: Вірш // Гарт. – 1999. – 16 лип.

51. ЗАЧУДОВАНА ніч: [Оповідання] // Літ. Чернігів. – 1999. - №13. – С.52-55.

52. НАПЕРЕДОДНІ. Листи. Серветка. День Незалежності: [Вірші] // Літ. Чернігів. 2000. - №15. – С.52-53.

53. НОВЕЛА //Березіль. – 2000. - №7-8. – С.155-158.

54. МРІЯНИ: Ритмічна новела: [Поезії] // Літ. Чернігів. – 2001. - №17. – С.41-43.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

54а. РУЖЕНЦЕВА Є. Нагороди – літераторам ХХІ століття //Літ. Україна.- 2001.- 11 січ.- С.1.

Серед інших лауреатів Міжнар. конкурсу “Гронослов” – А.Захарченко.

ЗЕЛЕНСЬКА ЛЮДМИЛА ІВАНІВНА

(17.04.1944)

Народилася в м. Оснабрюк (Німеччина). У 1945 р. батьки переїхали в селище Куликівка Чернігівської області, де й пройшло її дитинство.

Закінчила Київський державний педагогічний інститут іноземних мов (французька мова і література) та Московський історико-архівний інститут заочно. Працювала вчителем французької мови в Радульській середній школі Ріпкинського району, державному архіві Чернігівської області, методистом бюро подорожей та екскурсій. З 1976 р. – зав. відділом

Чернігівського літературно-меморіального музею М.М.Коцюбинського.

Друкувалася на сторінках районних та обласних газет. Її статті носять літературознавчий та краєзнавчий характер і присвячені життю та творчості Т.Шевченка, П.Куліша, О.Кониського, Г.Барвінок, тощо.

Людмила Зеленська учасник багатьох наукових конференцій, що проходили в Чернігові, Одесі, Києві та Львові. Видрукувала ряд досліджень в журналі “Українська мова і література в школі” (“Дивослово”), “Жінка”, “Сіверянський літопис”, “Літературний Чернігів”, а також в наукових збірниках “Література та

культура Полісся” та інших. У 2001 році побачила світ книга Л.Зеленської “Ганна Барвінок: (Життєпис на основі епістолярної спадщини)”.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

55. ГАННА Барвінок: (Життєпис на основі епістолярної спадщини) /Відп. ред. М. Ткач – Чернігів, 2001. – 140 с.

Рец.: Кузьменко В., Кузьменко Н. “Мабуть, вірно те серце любило...” //Сіверян. літопис.- 2002.- №2.- С.142-143.

ПУБЛІКАЦІЇ В НАУКОВИХ ЗБІРНИКАХ

56. ЛИСТИ Михайла Грушевського до Михайла Коцюбинського // Наук. зап. Черніг. літ.- меморіал. музею М.М.Коцюбинського.- 1996. – Вип.1. – С.111-146.

57. МИХАЙЛО Коцюбинський і Ганна Барвінок // Література та культура Полісся. – Ніжин, 1998.- Вип.10.- С.84-92.

58. ІРИНА Михайлівна Коцюбинська: Літературно-громадська діяльність // Жінки Чернігівщини: Історія і сучасність: (Матеріали обл. наук. – практ. конф. Чернігів, лют. 1999). – Чернігів, 1999. – С.76-77.

59. КАТАЛОГ рукописів П.Куліша та листи до нього в зібранні Чернігівського музею-заповідника М.Коцюбинського // Пантелеймон Куліш: Матеріали і дослідження. – Львів-Нью-Йорк, 2000. – 353-386.

60. ІЗ ЕПІСТОЛЯРНОЇ спадщини Ірини Коцюбинської // Література і культура Полісся. – Ніжин, 2000. – Вип.11. – С.192-219.

61. СІМ’Я Коцюбинських в спогадах друзів // История и культура евреев Левобережной Украины и Литвы. X-XX ст.: Тез. докл. [на семинаре 15-17 сент. 2000 г.] – Чернигов, 2000. – С.27-30.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

62. ТКАЧ М. Українська Беатріче // Черніг. відом. – 2001. – 12 жовт.; Пам’ять століть. – 2001. - №8. – С.155.

КУЗЬМЕНКО ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ

(26.04.1958)

Народився в с.Макишин Городнянського району. Закінчив із золотою медаллю місцеву середню школу та Всесоюзну заочну математичну школу при МДУ ім.М.В.Ломоносова в 1975 р. Вищу освіту здобував на філологічному факультеті НДПІ ім.М.В.Гоголя, який закінчив у 1979 р. Вчителював у смт Березна Менського району (1979-1980). Наступні два роки служив у лавах Радянської Армії.

У 1982-1984 рр. працював асистентом на одній із кафедр рідного інституту. Навчався в аспірантурі у відділі української новітньої літератури Інституту літератури ім.Т.Шевченка АН України в 1984-1987 рр., де захистив кандидатську дисертацію

на тему “Сучасна поезія України і творчість М.Ушакова і Л.Вишеславського 60-80-х років”. Працював у Переяслав-Хмельницькому державному педінституті ім.Г.С.Сковороди на різних посадах – від асистента до декана філологічного факультету.

Навчався у докторантурі у відділі української літератури ХХ століття Інституту літератури ім.Т.Г.Шевченка НАН України в 1995-1998 рр. Захистив докторську дисертацію на тему “Письменницький епістолярій в українському літературному процесі 20-50-х років ХХ ст.” у 1999 р.

У 1990-2001 рр. працював на посаді професора, декана факультету романо-германської філології Київського гуманітарного інституту.

З 1 вересня 2001 р. – професор Київського Національного університету ім.Т.Г.Шевченка.

Автор близько сотні наукових праць, статей з літературознавства.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

63. СОВРЕМЕННАЯ поэзия Украины и творчество Н.Ушакова и Л.Первомайского 60-80-х годов: Автореф дисс. на соиск. учен. степ. канд. филолог. наук. – К., 1987. – 17 с.

64. АНАЛИЗ поэтического текста: Метод, советы. – К., 1989. – 108 с.

65. ІВАН Петрович Дудко: Бібліогр. покажч. краєзн. публ. (1958-1991). – Городня, 1992. – 20 с.

66. ОЛЕКСАНДР Іванович Потапенко: Покажч. наук. праць. – К., 1993. – 21 с.

67. ПУБЛІКАЦІЇ науково-педагогічних працівників: Бібліогр. покажч. – Переяслав-Хмельницький, 1993. – 68 с.

68. ШКІЛЬНИЙ словник з українознавства. – К.: Освіта, 1994. – 512 с.

Рец.: Чухліб В. //Веч. Київ. – 1995.- 26 верес.

Чухліб В. Сигнальний примірник // Літ. Україна. – 1995. – 21 верес.

Чухліб В. Нові книги // Черніг. вісн. – 1995. – 13 жовт.

69. ШКІЛЬНИЙ словник з українознавства. – К.: Укр. письменник, 1996. – 512 с.

Співавт.: О.І.Потапенко.

Рец.: Седень О. За зразком Брокгауза і Єфрона // Новини Городнянщини. – 1996. – 15 черв.

70. СЛОВНИК літературознавчих термінів: Навч. посібн. – К.: Укр. письменник, 1997. – 230 с.

Рец.: Ткач М. Навчальний посібник для вчителів та учнів // Сіверян. літопис. – 1997. - №6. – С.149-140; Просвіта. – 1997. – 6 груд.

Ткач М. “Словник літературознавчих термінів” – без ідеологічної заангажованості // Літ. Чернігів. – 1997. - №11. – С.121-123.

Трусова А. “Не бійтесь заглядати у словник...” // Вітчизна. – 1998. - №3-4. – С.145-146.

Сапон В. “Не бійтесь заглядати у словник...” // Десн. правда. – 1997. – 23 листоп.

71. ГРОНА нездоланих співців: Літ. порт. укр. письменників ХХ ст., тв. яких увійшли до оновлених шк. програм. – К.: Укр. письменник, 1997. – 281 с.

72. ПИСЬМЕННИЦЬКИЙ епістолярій в українському літературному процесі 20-50-х років ХХ ст. – К.: Просвіта, 1998. – 305 с.

Рец.: Ковбасенко Ю.І. Серед книг // Всесвітня літ. – 1998. - №2. – С.54.

На початку цього року... // Літ. Чернігів. – 1999. - №13. – С.40.

Литвин В. Для вчителів і старшокласників // Слово і час. – 1998.- №4-5. – С.96, 104.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

73. ДУДКО В. І фізик, і лірик // Сіл. новини (Городня). – 1975. – 19 трав.

74. ЛАУРЕАТ премії імені Сергія Остапенка // Сіл. новини. – 1976. – 6 трав.

75. КУЗЬМЕНКО Володимир Іванович // Публікації науково-педагогічних працівників: Біобібліогр. покажч. – Переяслав-Хмельницький, 1993. – С.18-30.

76. КУЗЬМЕНКО В.І. // Новини Городнянщини. – 1996. – 10 лип.

77. НІЧЛАВА О. Про літературу листів // Сіверян. літопис. – 1999. - №2. – С.145-146.

78. ЗАХИСТ перед захистом // Слово і час. – 1999. - №2. – С.58-61.

79. КУЗЬМЕНКО Володимир Іванович // Городнянщина літературна: Біобібліогр. покажч. – Городня. 2001.- Ч.1. – С.11-12.

ЛЕЛЮК МИКОЛА ІВАНОВИЧ

(19.12.1942)

Народився в с.Малинівка Чернігівського району в селянській сім'ї. Після закінчення семирічки працював у колгоспі на різних роботах, згодом – трактористом. Служив у Збройних Силах. Після звільнення в запас працював нафторозвідником в Оренбурзькій області. У 1969 році повернувся на Україну і з тих пір працює екскаваторником у “Чернігівбуді”.

Вірші пише давно. Вперше 1976 р. добірку поезій Миколи Лелюка опубліковано у багатотиражці “Будівельник”. Потім – в обласних газетах “Комсомольський гарт”, “Деснянська правда”, “Чернігівський вісник”, альманасі “Вітрила”, журналах “Дніпро”

та “Літературний Чернігів”.

Підготував до видання книжку поезій.

ТВОРИ

80. ВИХІДНИЙ. Вогник. Вранці: [Вірші] // Вітрила-78.- К., 1978.-С.59-61.

81. МОЯ робота. Роздум. Осінь: [Вірші] // Комс. гарт. – 1979. – 27 верес.

82. НОВИЙ літопис. Сонцепад. Малюнок: [Вірші] // Десн. правда. – 1979. – 6 жовт.

83. ТУМАН приліг.П'ю воду.Вже лист вигрібають опалий: [Вірші] //Дніпро.- 1989.- №12.- С.3.

84.БРУДНЕ, в смітті обличчя міста. Народним вболівальникам // Гарт. – 2000. – 5 січ.

85. ОРБИТА серця. Колобком закотилося сонце. Історія. Вередує хлоп'я. Відродження. Кохана. Лице в лице. Спасибі, Боже: [Вірші] // Черніг. вісн. – 2000. – 4 трав.
86. ДУМИ, думи мої. Куди не глянь. Сиве плетиво. Зрусифікований настільки. Вітрець надій. Спокійну даль. В яру шуркоче листя. Білі коні віхоли. На морозі яріють. Штрих життя. Тишина у полях: [Вірші] // Літ. Чернігів. – 2001. - №17. – С.32-37.
87. РИБАЛКІН С. Стомивсь чекать. Земле-мати. Повернення: [Вірші] /Пер. з рос. М.Лелюка // Черніг. вісн. – 2000. – 26 лип.
88. ХРИКІН С. В напівзабутті: [Вірші] /Пер. з рос. М.Лелюка // Літ. Чернігів. – 2001. - №16. – С.68.

МУСИЄНКО РОСТИСЛАВ АНДРІЙОВИЧ (24.12.1955)

Народився в Макіївці на Донеччині в учительській родині. Дитинство та юність пройшли в с.Сари Гадяцького району Полтавської області, де в місцевій школі викладали батьки.

Ростислав Мусієнко по закінченні школи вступив до Чернігівського педінституту ім.Т.Шевченка. Вибір не був випадковий. Адже його коріння по матері – чернігівське.

Служба в армії внесла свої корективи. Повернувшись додому, Ростислав Мусієнко став журналістом. Його змістовні кореспонденції з'являлися на сторінках місцевої і республіканської преси. Тривалий час він працював власним кореспондентом Українського радіо по Чернігівській області.

Один із засновників журналу “Літературний Чернігів”. Є незмінним заступником його головного редактора.

Пише фантастику. Друкувався у всесоюзному збірнику “Ветер над яром”, у журналах “Знання та праця”, “Дніпро”, “Літературний Чернігів”.

Ростислав Мусієнко автор науково-фантастичної повісті “Час неспокійного сонця”. У творі йдеться про те, що людству гостро бракувало в усі часи лицарів, обдарованих талантом любові та співпереживання, щирості, відкритості – чим, власне, й наділений малий Юрко Хоменко, головний герой повісті, яким зацікавились сили Космосу. На жаль, твір так і не опублікований окремою книжкою. Уривки з нього друкувались на сторінках “Літературного Чернігова”.

Ростислав Мусієнко працює спецкором УТ-1 по Чернігівській області.

ТВОРИ

89. КОРОТКЕ замикання: Фантаст. оповідання // Дніпро. – 1991. - №4. – С.142-146.
90. МІЛЬЙОН років: [Фантаст. оповідання] // Чернігів. –1993. - №1. – С.72-79.
91. ПЕРШІ загадки любові: Оповідання // Літ. Чернігів. – 1993-1994 - №1(4) – С.55-60.

92. РЕЗИДЕНТ: Фантастика // Літ. Чернігів. – 1993. - №2-3. – С.38-46.
93. ЛІТОПИС африканізації: [Публіцистика] //Літ. Чернігів.- 1994.- №5.- С.115-120.
95. ЗАВИХРЕННЯ: Уривок з повісті // Літ. Чернігів.- 1995.- №6.- С.62-65.
95а. КРАЮ нам не буде: Наук.- фантаст повість // Готель на розі паралелей: 3б.
“СКІФ”. Вип.1.- Чернігів, 2001.- С.38-130.

ПИНИЦЯ ПЕТРО ІВАНОВИЧ
(5.12.1939-2.05.1999)

Народився в Городні. Тут закінчив середню школу. Працював на будівництві каналу “Сіверський Донець-Донбас”. Служив підводником на Тихоокеанському флоті. Після демобілізації будував Братську ГЕС. Їй присвятив поему “Брезентоград”. Вступив на філфак Іркутського університету, але незабаром поїхав до Москви – в Літературний інститут ім.М.Горького.

Його поезію високо оцінив Олександр Твардовський. Друзями поета були драматург Олександр Вампілов з Іркутська, відомий російський прозаїк Валентин Распутін, поети унікального таланту Євген Євтушенко та Микола Рубцов.

У 1971 р. П.І.Пиниця закінчив Літературний інститут, маючи значний поетичний доробок. Писав російською, бо давно залишив рідні місця, до яких повернувся у зв’язку із хворобою і смертю батька. У Городні на нього чекала матуся.

У 1972 р. переїхав на роботу в Чернігів. Однак в душі поета не було злагоди із дійсністю. Не влаштувала робота в Будинку народної творчості. Виникла квартирна проблема. Розлад з коханою (різниця в роках та її “мамаши бас”).

Лише справжня чоловіча робота може врятувати душу, сказав собі Петро Пиниця, і на сім років оселився в селищі Тадебяяха Ямало-Ненецького національного округу (Росія), де разом з іншими шукав нафту і газ. У кінці 80-х рр. Петро Пиниця повернувся до Чернігова. Погані передчуття хвилювали уявлення.

Вихід знаходив “в дружественных попойках”. Чернігів набридав страшенно, і поет поїхав до рідної матусі в Городню. Однак не судилося поетові і там знайти довгоочікуваного тепла. Хвороба одна за одною переслідувала його. Лікарні, лікарні, відчай. Немає жодної надії видати збірку власних поетичних творів. У місцевій пресі майже нічого не публікують.

Свій життєвий шлях Петро Пиниця завершив у Чернігові, а поховали його в Городні.

По смерті поета друзі і шанувальники його творчості видали занадто скромну збірку творів “Брезентоград” і добірку віршів чернігівських поетів йому присвячених за назвою “Пинициана”.

Лише зараз стало зрозумілим, якого талановитого Поета ми втратили. Яким болем відлунюють ось ці його рядки:

Ах вы люди, святые, добрые,

*Ну зачем же вы так меня?
И осудите, и облаете,
Предадите раз пять на дню...
Что ж, спасибо!
Но только знайте –
Все равно я вас всех люблю!*

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

95. БРЕЗЕНТОГРАД; Стихи. Поэма. – Чернигов: “ЭСХА”, 1999. – 64 с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

96. ДЗЮБА С. Живий класик залишив Чернігів. Нікому не потрібний... //Черніг. відом. – 1993. – 18 груд. – С.6.

97. ДЗЮБА Т. Пиниця читав свої кращі вірші // Гарт.-1994.-2 груд.- С.4.

98. ТВОРЧИЙ вечір [П.Пиниці] // Новини Городнянщини.- 1995.-20 груд.-С.2.

99. ДЗЮБА С. Світло і вірші Пиниці – це поряд // Сіверян. літопис. – 1995. - №2.- С.79-80.

100. КВІТНИЦЬКИЙ С. Нова книжка Петра Пиниці // Черніг. відом. - 1997. - 27 черв.

101. ПИНИЦИАНА: (Памяти рус. поэта Петра Ивановича Пиницы, составлена к его шестидесятилетию, до которого он не дожил всего полгода). - Чернигов: “ЭСХА”, 1999. - [10 с.].

Добірка поезій черніг. авт.

101а. ПИНИЦЯ Петро Іванович //Городнянщина літературна: (Бібліогр. покажч.).- Городня, 2001.- Частина1.- С.17- 20.

101б. ...ПІЩОВ від нас у вічність Петро Пиниця: [Неролог] //Літ. Чернігів.- 1999.- №13.- С.119.

РИБАЛКІН СТАНІСЛАВ ГЕННАДІЙОВИЧ

(24.03.1935-11.08.1995)

Справжній поетичний талант ніколи не буває настирливим. Часто-густо його не помічають, а якщо володар такого таланту має прихильність до холостяцького побуту, коли “табачище волнами, стол вином залит”, то він не приваблює офіційних видавців.

До таких талановитих людей належав і Станіслав Рибалкін, життя і творчість якого тісно пов’язані з Черніговом. Він працював керівником комплексу атракціонів, сторожем у дитсадку, адміністратором у магазині. Але головним для нього була поезія. Він залишався Поетом до останньої хвилини життя.

Молодь відразу підпадала під його вплив. Тому що Станіслав Рибалкін був відкритою людиною. Він писав ліричні і громадянські поезії, котрі вражали своєю жорстокістю і правдою.

Поет любив чернігівські краєвиди. Його вірш “Еловщина” пройнятий справжнім ліризмом, світлим сумом.

Станіслав Рибалкін не залишив подробиці своєї біографії. Однак дещо проривається з його поезій. Вірш “Собаке Заславського” розкриває таємницю походження Поета. Один “дед из работяг, а прадед барские охаживал покои”. Другий дід служив у Колчака, “за что заслужено в подвале ВЧКа сам получил родимую в затылок”.

*И как бы не судил меня отец,
И как бы мать не убеждала “чесно”.
Предвижу я в конце концов конец
И соцсоревнованиям и съездам.*

Ці рядки Поет написав у 1975 році.

Були шанувальники його таланту, справжні друзі. Він занадто рідко бачив свої твори на сторінках періодичних видань. Кажуть, Станіслав Рибалкін перемагав на літературних конкурсах.

На жаль, своєї поетичної збірки “В плену совдеповских пространств” він так і не побачив. Вона вийшла друком в Чернігові по його смерті.

*Спасибо, жизнь,
За то, что ты была,
За то, что мне так щедро открывалась...
Была и беспросветна,
И светла...
Спасибо и за горе, и за радость!*

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

102. В ПЛЕНУ совдеповских пространств: Стихи 1962-1995 гг. /Худож. оформл. Т.Кравченко. –Чернигов: РИО, 1995. – 64 с.: 1 л. портр.

Рец.: Хоменко І. Майже за Бернсом... // Гарт. – 1995. – 8 груд. – С.13.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

103. ХОЛОДНИЙ М. Из букетом троянд від...СБУ: Поет про поета // Веч. Київ. – 1993. – 21 жовт.

104. КРАВЧЕНКО Т. 40 дней исполняется 19 сентября, как нет с нами Рыбалкина // Новые Черниг. ведом. – 1995. – 15 сент. – С.7.

РУДЕНКО ПЕТРО ОЛЕКСІЙОВИЧ

(8.01.1935)

Народився в Кривому Розі в родині гірничого інженера. Разом з батьками проживав у Липецьку, а під час служби батька в армії – в селищі Михайлове Семенівського району на

Чернігівщині.. На початку і під час війни перебував у Кривому Розі. Батько з фронту не повернувся.

Після семирічки Петро Руденко вступає до Дніпропетровського механічного технікуму, по закінченні якого працює на заводах оборонного призначення в містах Горький та Київ. Після строкової служби в армії юнак працює на Криворізькому рудоремонтному заводі слюсарем, контролером ВТК, конструктором, завідувачем технологічним бюро. Одночасно навчається в Українському заочному політехнічному інституті. Згодом переходить на викладацьку роботу в Криворізькому гірничорудному інституті.

У 1971 р. після захисту кандидатської дисертації разом з родиною переїздить на постійне місце проживання до Чернігова, де довгий час обіймає посади доцента, завідувача кафедри та директора Чернігівського філіалу Київського політехнічного інституту. Автор понад 180 науково-методичних праць, серед яких – ряд підручників, посібників і довідників, що на сьогодні є єдиними в галузі машинобудування, за ними навчаються всі студенти-машинобудівники України.

У 1987 р. П.О.Руденкові присвоєно вчене звання професора, а в 1995 – почесне звання заслуженого працівника народної освіти України. Двічі обирався депутатом Чернігівської облради.

Усе життя пише вірші. Друкувався в місцевій пресі. Перша лірична збірка П.О.Руденка побачила світ 1994 р. Упродовж 1995-1999 рр. видав ще 9 поетичних збірок і 2 книги прози. У 2000 р. став лауреатом літературної премії ім.М.Коцюбинського.

Працює завідувачем кафедри технологічних дисциплін Чернігівського державного інституту економіки і управління. Там же очолює студентську літературну студію “Фортуна”.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

105. КОСНУВШИСЬ вашого виска: Лирика. – Чернигов, 1994. – 48 с.
106. ДАЛЕКОЕ и близкое: Лирика. – Чернигов, 1995. – 108 с.
107. СТИХИ разных лет: Лирика. – Чернигов, 1995. – 80 с.
108. СПЕШУ навстречу маю: Лирика. – Чернигов, 1996. – 84 с.
109. ТО ЛИ в шутку, то ль всерьез: Политизированные стихи. – Чернигов, 1996. – 80 с.
110. ОСТРОВА спасения: Лирика. – Чернигов, 1997. – 72 с.
111. ОХ, УЖ эта мне эпоха!: Лирика. – Чернигов. 1997. – 60 с.
112. ИЩИ СЕБЯ в самом себе: Лирика. – Чернигов, 1998. – 92 с.
113. СУЕТА сует: Рассказы, бывальщины, письма, заявления и еще кое-что / Предисл. М.Ткача. – Чернигов, 1998. – 192 с.
114. РІДНОЮ мовою: Поезії.- Чернігів: Літ. спілка “Чернігів”, 1999.-96 с.
115. МЫ ВСЕ учились понемногу: Пед. поэма в прозе.- Чернигов, 1999.-196 с.
116. ИЗБРАННАЯ лирика / Предисл. П.Павленка “Его рукой водит мудрость”. – Чернигов: РИК “Десн. правда”, 1999. – 400 с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

117. ЛАПА А. Поезії професора // Черніг. вісн. – 1999. – 14 груд.
118. БУДЕННИЙ В, Щедрий ужинок // Гарт. – 2000. –7 січ.
119. СИТНИК Т. Престижная премия – нашему земляку // Жизнь Семеновщины. – 2000. – 23 авт.
120. ДЗЮБА С. І науковець, і письменник // Черніг. вісн.-2000.-28 серп.
121. КОВАЛЕНКО М. Щастлив край, который так любим // Жизнь Семеновщины.- 2000.- 1 нояб.
122. ТКАЧ М. “Я відчуваю кожду мить” // Літ. Чернігів.- 2000. - №14.- С.19.
123. КАГАНОВА І. Книги наших земляків: Видання 1998-1999 рр. Літ. Чернігів. – 2000. -№14. – С.131.
124. ПЕТРО Олександрович Руденко: (Рек. бібліогр. покажч) / Скл: Л.Студьонова, І.Каганова, В.Солонікова. Відп. за вип. П.В.Грищенко. – Чернігів. 1999. – 24 с.- (Черніг. ОУНБ ім.В.Г.Короленка. ЧДІЕУ).

САВЕНОК ВЛАДИСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ
(5.12.1959)

Народився у с.Ліски Менського району. До шести років жив у станиці Варениковській Краснодарського краю. У Чернігові, куди переїхали батьки, навчався у школі №13, яку закінчив 1977 р. Служив в армії у карельському містечку Сортвала Ленінградського військового округу. Публікував вірші на сторінках окружної армійської газети.

Закінчив ПТУ за спеціальністю кравця. Працював в ательє. Відвідував літстудію при газеті “Комсомольський гарт”, яку очолював відомий український поет Дмитро Іванов. Перші вірші і прозові твори були опубліковані 1987 р. саме на сторінках цієї газети. Вищу освіту здобув на факультеті журналістики Київського державного університету ім.Т.Шевченка у 1986-1992 рр. заочно.

Працював кореспондентом в обласній газеті “Комсомольський гарт” (1988-1990), очолював відділ економіки в міській газеті “Чернігівські відомості” (1990-1992). У 1992-2001 рр. працював на Чернігівському міському телебаченні “Новий Чернігів” на посадах від кореспондента до завідувача редакції теленовин.

Готував репортажі про життя Чернігівщини для Української служби Бі-Бі-Сі, російського телеканалу РТР, українських телеканалів ММЦ “Вікна”, ТІА “Вікна”, ТК “Травіс”, ІСТУ, “Новий канал”, “Вуличне телебачення”, СТБ, “1+1”. Друкував матеріали в газетах “Сьогодні”, “День”, “Голос України”, “Молодь України”, “Вал”, журналах “Україна”, “Огонек”.

У 2001-2002 рр. працював в Інтернет-виданні “Політична Україна”. З 2002 року – на Чернігівському обласному радіо.

Лауреат премії Чернігівського медіа-клубу “Журналіст року-2000”.

Один із засновників Літературної спілки “Чернігів”, відповідальний секретар часопису “Літературний Чернігів”.

Пише вірші і прозу. Автор багатьох рецензій, краєзнавчих та літературознавчих матеріалів, зокрема, про поетів 30-х років. Відомий також як один із організаторів 1989 р. обласного Товариства української мови ім.Т.Шевченка.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

125. ВОЙ шакалов: Повесть. – Чернігов, 2001. – 173 с.

Співавт.: Г.Костянов.

ТВОРИ У ЗБІРНИКАХ І ЧАСОПИСАХ

ПОЕЗІЯ

126. ОСАННА. Загадка весни // Пастухи квітів: Антологія інтимної лірики. – Чернігів, 1999. – С.132-133.

127. НЕ ПОКИДАЙ // Комс. гарт. – 1987. – 10 січ.

128. ПЕРЕДЧУТТЯ весни // Комс. гарт. – 1987. – 7 берез.

129. КАТРЕНИ кохання // Літ. Чернігів. – 1993. - №3. – С.7.

130. І РУКИ перетворюються на крила // Гарт. – 1994. – 16 груд.

131. ЗАПИТАННЯ // Літ. Чернігів. – 1995. - №6. – С.56-61.

132. ЛИСТИ закоханого // Літ. Чернігів. – 1996. - №9. – С.21-28.

133. ЗАГАДКА весни // Черніг. відом. – 1998. – 17 серп.

134. РОМАН про поетів // Літ. Чернігів. – 2000. - №14. – С.48

ПРОЗА

135. ЗАХИСТ костюма // Комс. гарт. – 1987. – 13 черв.

136. НЕДІЛЬНИЙ інцидент // Черніг. відом. – 1991. – 6 верес.

137. КЛІТКА кохання // Черніг. відом. – 1991. – 7 листоп.

138. ВАХЛЯР // Літ. Чернігів. – 1993-1994. - № 4. – С.21-26.

139. ЗГВАЛТУВАННЯ // Літ. Чернігів. – 1994. - №5. – С.39-49.

140. СМЕРТНА кара через побрихування // Літ. Чернігів. – 1995. - №7. – С.6-16.

141. ЯК НАВІТЬ Гефест кинув палити // Гарт. – 1996. – 20 верес.

142. ВИТІВКИ Бхаті // Літ. Чернігів. – 1997. - №10. – С.35-45.

143. ТРИ мифічні кохання // Літ. Чернігів. – 1997. - №11. – С.136-139.

144. СОБАЧЕ кохання // Літ. Чернігів. – 1998. - №12. – С.7-18.

145. ВАВИЛОНСЬКА суета // Літ. Чернігів. – 1999. - №13. – С.65-73.

146. ТРОЯНДА і сміливець // Біла хата. – 1999. – 24 груд.

147. КАРЛСОН одружується // Літ. Чернігів. – 2000. - №14. – С.35-40.

148. ВИНИЩУВАЧІ отрути // Літ. Чернігів. – 2000. - №15. – С.54-60.

149. БОЖЕВІЛЬНІ файли // Літ. Чернігів. – 2001. – №17. – С.50-53.

150. СТАРИЙ пень // Літ. Чернігів. – 2002. - №18. – С.52-55.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧИСТЬ

151. САВЕНОК Владислав Васильович // Хто є хто в чернігівських мас-медіа. – Чернігів, 1999. – С.75.

152. КУЗЬМЕНКО В. Натруджені мозолі “малої” прози чи постмодернізм по-чернігівськи? // Літ. Чернігів. – 1997. - №11. – С.92-99.

САПОН ВОЛОДИМИР МИКОЛАЙОВИЧ
(20.07.1951)

Народився в с.Рудка Чернігівського району у селянській родині. Ще семикласником опублікував у районній газеті першу замітку. Вірші друкував в обласних газетах “Комсомольський гарт”, “Деснянська правда”, республіканському журналі “Піонерія”.

Коли навчався на філологічному факультеті Ніжинського педінституту ім.М.Гоголя, відвідував літературну студію, якою керували викладачі і відомі літературознавці Дмитро Наливайко та Павло Сердюк.

По закінченні навчання та армійської служби, яку проходив у Групі радянських військ у Німеччині, живе і працює в Чернігові кореспондентом, а потім редактором багатотиражної газети “Будівельник”, відповідальним секретарем, заступником редактора обласної газети “Комсомольський гарт”. З 1986 року – в обласній газеті “Деснянська правда”. Нині обіймає посаду завідувача відділу освіти і культури.

У поетичному доробку Володимира Сапона дві збірки поезій, а також поетичні добірки у періодиці та колективних виданнях, у тому числі добірки паліндромів, якими автор продовжує традиції української поезії XVII-XVIII століть. Він є також автором кількох десятків рецензій та відгуків на книги письменників-земляків, редагував поетичні збірки Василя Струтинського, Надії Галковської, Якова Ковальця та інших чернігівців. Пише прозу.

Володимир Сапон добре відомий на Чернігівщині і як краєзнавець. Його історичні нариси побачили світ окремими книжками, написаними у співавторстві, краєзнавчі студії публікувалися і публікуються у наукових збірниках, періодичних виданнях.

Заслужений журналіст України (1998), лауреат обласних премій: літературної імені О.Десняка (1986) та журналістської ім.В.Блакитного (1995). Член редколегії журналів “Літературний Чернігів” та “Десна” (Брянськ).

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

153. ЗІРКА на пілотці: Поезії / Передм.С.Реп’яха. – К.: Рад. письменник, 1985. – 70 с.: 1 л. портр. – (Перша кн. поета).

154. МАНДРІВКА по вертикалі: [Докум. проза]. – Чернігів: РВК “Десн. правда”, 1994. – 80 с.: іл.

Співавт.: М.Будлянський.

155. НАД БИТИМ шляхом століть: [Докум. проза]. – Чернігів: РВК “Десн. правда”, 1994. – 96 с.: іл.

Співавт.: М.Будлянський.

156. БІЛІ халати – колір надії: [Докум. проза]. – Чернігів: РВК “Десн. правда№, 1996. – 48 с.: іл.

Співавт.: М.Будлянський.

157. ЗАМКОВА гора: Поезії / Ред. С.Реп’ях. – Чернігів: Черніг. обереги, 2001. – 56 с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

158. САПОН Володимир Миколайович // Хто є хто в українських мас-медіа. – К., 1999. – С.230.

159. ПОТАПЕНКО С. Складніше з помідорами, або Позаздрить Василю Пескову // Черніг. відом. –1999. – 4 черв.

160. НЕСТЕРЕНКО О. Володимир Сапон глибоко “копає” // Черніг. вісн. – 2001. – 19 лип.

161. ІВАНОВ Д. Любові незглибимі щільники: Володимир Сапону –50! // Літ. Чернігів. – 2001. - №17. – С.11-12.

162. КУШНІРЕНКО М. Сапону Володимирові на 50-ліття: [Вірш] // Літ. Чернігів. – 2001. - №17. – С.18.

163. ВОЛОДИМИР Миколайович Сапон: (Рек. покажч.) / Упоряд.Л.В.Студьонова; відп. за вип. П.В.Грищенко . – Чернігів, 2002. – 22 с. – (Ризограф Черніг. ОУНБ ім.В.Г.Короленка).

СЕНЦОВСЬКИЙ (ЯЩЕНКО) ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ (22.07.1952)

Народився в с.Носелівці Борзнянського району. Тут закінчив восьмирічку, написав свої перші вірші та оповідки. У 1969 р. юнак вступив на філфак Ніжинського педінституту ім.М.В.Гоголя. Своє художнє слово майбутній письменник гравив у літстудії, якою керував відомий критик Павло Сердюк.

Володимир Сенцовський пов’язав свою долю із журналістикою, хоча мав досвід сільського вчителя.

Нині в активі члена Національних спілок письменників та журналістів України Володимира Сенцовського десять збірок оповідань, віршів і нарисів. Його творчість відзначена обласною літературною премією ім.Б.Грінченка та Почесною грамотою НСПУ.

Відомий дитячий письменник. Вірші В.Сенцовського перекладалися російською мовою, покладені на музику самодіяльними композиторами.

Працює в Борзні редактором районної газети “Вісті Борзнянщині”. Член Національної Спілки письменників України.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

164. ХЛОП’ЯТА з Тополиної вулиці: Оповідання: Для дошк.віку / Худож. І.Скакандій-Зубковська.- К.: Веселка, 1983.- 24 с.: іл.

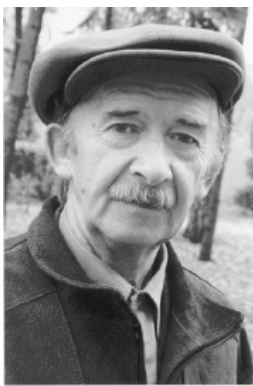
165. ОЛЕНКА не хоче спати: Оповідання: Для дошк.та мол.шк.віку /Худож. К.Солодка.- К.: Веселка, 1988.-16 с.: іл.
166. ДИВЕНЬ-РАНОК: Оповідання: Для дошк.віку / Худож. С.Сікало. – К.: Веселка, 1993. – 24 с.: іл.
167. ЗЕЛЕНА неділя: Вірші. – Борзна, 1994. – 64 с.: іл. портр.
168. У ЗАТІНКУ серпня: Вірші. – Чернігів: РВВ обл. упр. по пресі, 1994. – 38 с.: 1 л. портр.
169. ПРИВЕЗИ мені, тату, сонце: Оповідання: Для дошк.і мол. шк. віку /Худож. І.Ярешко. – Чернігів: РВВ обл. упр. по пресі, 1994. – 32 с.: портр.
170. ЛИЦАР і Попелюшка: Повість, оповідання, вірші: Для серед. шк. віку. - Чернігів: РВВ обл. ком. у справах преси та інформації, 1996. – 36 с.
171. ЛЮБОВ моя – футбол: Нариси, оповідання, вірші. – Чернігів: РВВ обл. упр. у справах преси та інформації, 1996. - 40 с.: іл., 1 л. портр.
- 172.ЗАБІЛІНА альтанка: Зб. пісень і віршів. – Чернігів: обл. ком. у справах преси та інформації, 1997. – 36 с.
173. БОРЗЕНКА: Вірші та оповідання. – Чернігів: РВВ ком. інформації, 1998. – 40 с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

174. ТАРАЩУК С. Славні хлоп'ята з Тополиної вулиці // Комс. гарт. – 1984. – 12 квіт. – С.3.
175. КОВАЛЕЦЬ Я. Перше на Україні оповідання про Афганістан // Комс. гарт. – 1991. – 30 листоп. – С.9.
176. САМОЙЛЕНКО Г.В. Нариси культури Ніжина. Ч.1. Література. – Ніжин, 1995. – 99 с.
С.83-84: Про творчість В.Сенцовського.
177. СОЛОНКОВА В. Продовження традицій // Сіверян. літопис. – 1995.- №2. – С.74.
178. ФУРНИКОВА Н. Для дитячої радості // Сіверян. літопис. – 1996. - №6.– С.118-119.
179. ГНАТЮК В. На Деснянщині люблять гру // Укр. футбол. – 1996. - №37. – С.8.
180. ВЕЧОРЕНКО П. Пісні із Забіліної альтанки // Десн. правда. – 1997. – 2 жовт.
181. ІВАЩЕНКО С. Віршами і прозою // Черніг. вісн. – 1998. – 19 черв.
182. САПОН В. “Твою сльозу я розгадати мушу” // Літ. Чернігів. – 2000. - №14. – С.122.
- 182а. СЕНЦОВСЬКИЙ (Яценко) Володимир Іванович //Письменники Чернігівщини.: [Біобібліогр. покажчик].- Чернігів, 2001.- С.67-70.

СОЛОМКО АНАТОЛІЙ МИХАЙЛОВИЧ

(26.05.1936)

Народився на Донеччині. Коли хлопчикові минув рік, батьки перевезли його на Чернігівщину. У с.Іваниця Ічнянського району пробігли дитячі та юнацькі роки Анатолія

Соломка. Його батька часто перекидали з одного району в інший на “підняття відсталого господарства”. Тож чи не половину районів Чернігівської області “обживав” зі своїми рідними і Анатолій.

Середню школу закінчив в райцентрі Холми. Працював токарем МТС, мотористом, складачем, кореспондентом районної газети, учителем семирічної школи в селі Олешня Ріпкинського району. А в Менському районі - в Макошинській середній школі старшим піонервожатим.

У 1961 році Анатолій Соломка переїздить до Києва. Тут 1963 р. вступає на заочний відділ історико-філософського факультету Київського університету. Працює вантажником будівельного управління, опалубником в “Будіндустрії”, інспектором відділу кадрів та спецчастини механічного технікуму, інспектором спецчастини заводу “Метиз”. У 1970 році Анаатолій Соломка отримав університетський диплом. Викладав історію та суспільствознавство у Київській школі робітничої молоді №46.

З 1977 р. – провідний спеціаліст видавництва “Київська правда”.

У 1995 р. перейшов на творчу роботу. З 1997 р. живе в м.Мена Чернігівської області. Пише прозу.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

183. КОРСЕТНА майстерня пані Марії: [Повість].-К.: Веселка, 1984.- 90 с

184. ГІЛОЧКА калини червоної: [Зб. оповідань].- К.: Молодь, 1988.-168 с.

185. НЕ забудьте полити квіти: [Зб. оповідань].- Чернігів, 1998.- 148 с.

186. ЧЕРВОНА троянда кохання: [Зб. оповідань].- Чернігів, 1998.- 266 с.

ТВОРИ В ЖУРНАЛАХ

187. ТАЄМНИЙ агент гетьмана: (Уривок з істор. роману “Перстень єзуїта”) / Переднє сл. М.Ткача“Тріумф, що обернувся трагедією”//Пам’ять століть.- 2001.- №1.- С.94-99; №5.- С.131-148; 2002.- №1.- С.115-142.

У центрі твору – постать гетьмана Івана Виговського.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

188. КАЛІБАБА Д. Творчість наших земляків // Колгоспна правда (Мена). – 1983. – 4 черв.

189. ЮР П. Факти служать істині // Друг читача. – 1984. – 26 квіт.

190. ЩИРА подяка // Веч. Київ. – 1984. – 5 трав.

191. КУШКО Л. За лаштунками демократії // Прапор комунізму (Носівка). - 1984.- 18 трав.

192. ОСТРОЛУЦЬКА І.Доручення пані Марії //Друг читача.- 1984.- 20 груд.

193. МАЛИНОВСЬКИЙ І. І не лише корсети // Молода гвардія (Київ). - 1984.- 28 груд.

194. КАЛІБАБА Д. Перша книжка // Десн. правда. – 1985. – 18 січ.

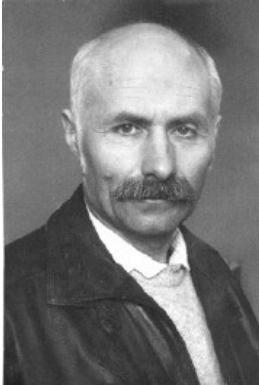
195. КУЛІШ М. Крізь чати небезпеки // Київ. правда.- 1985.- 22 лют.

196. БУЛЬКО В. Коли оживає минуле // Літ. Україна. – 1985.- 25 лип.

197. ДЕКО О. Дзвони миру // Літ. Україна.- 1987.- 4 черв.

198. СКРИПНИК І. Ой Морозе-Морзенку // Літ. Україна.- 1987.- 2 лип.
 199. СОЛОМКО Анатолій Михайлович // Батьківський поріг.- К., 2000.- С.181.
 200. ТКАЧ М. На духовній ниві Анатолія Соломка – і хліб, і пісня, і історія // Гарт.- 2001.- 24 трав.
 201. ТКАЧ М. Орач на ниві духовній // Молодь України.- 2001.- 24 трав.

СТРУТИНСЬКИЙ ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ
 (12.04.1946)

Народився в с.Кремне на Волині в сім'ї залізничника. Тут закінчив школу. Навчався заочно спочатку на музично-педагогічному, а згодом на філологічному факультетах Ніжинського педінституту ім.М.Гоголя. Служив в армії. З 1966 року живе на Чернігівщині.

У 1971 р. розпочав журналістську діяльність. Сім років працював у Ніжинській міськрайонній газеті. Потім в обласних газетах “Комсомольський гарт”, “Деснянська правда”, “Чернігівські відомості”. Понад вісім років обіймав посаду редактора Чернігівської обласної державної телерадіокомпанії.

У 1969 р. почав писати вірші для дітей. Вони друкувалися у багатьох газетах і журналах, звучали у програмах Національного радіо.

Протягом 1982-2002 рр. видав 9 книжок, з яких 6 – поетичних та прозових для дітей і 3 – для дорослих (поезія). Став переможцем Всеукраїнського закритого конкурсу на кращу поетичну книгу для дітей (1984), лауреатом премії ім.Б.Грінченка, заснованої Чернігівською обласною “Просвітою” та лауреатом літературної премії ім.Л.Глібова, яку заснувала обласна Літературна спілка “Чернігів”. А також відзначений премією за книгу “Таємниця квітчаного міста”, де в конкурсі “Краща книга року-2001” в Чернігові нагороджена за друге місце в номінації “Художня література”.

Твори В.Струтинського увійшли до шкільної програми з української літератури. Вони опубліковані в “Читанках” і підручниках “Українська мова” (1987-1992), а також в хрестоматії для позакласного та сімейного читання “Добридень, школярику!” (К., 1997).

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

202. ГОЛУБА вулиця: Вірші, оповідання та казки: Для молод. шк. віку /Мал. В.А.Євдокименка. – К.: Веселка, 1982. – 32 с.: іл.
 203. ЧАРІВНИЙ скрипаль: Казки: Для дошк. віку /Худож. А.Гілевич.- К.: Веселка, 1984. – 16 с.: іл.
 204. ХОЧУ на трактор: Вірші, скоромовки, загадки: Для дошк. віку /Худож. Л.Гармиза. – К.: Веселка, 1986.- 24 с.: іл.
 205. ЯК ВІТЕР застудився: Вірші для дошк. віку /Худож. Л.Гармиза.- К.: Веселка, 1991. – 16 с.: іл.

206. ТАЄМНИЦЯ квітчаного міста: Оповідання, казки, вірші, загадки: Для молод. шк. віку /Худож. О.Кошель; Ред. В.Сапон. – Чернігів: “Десна”, 1992. – 48 с.: іл.
207. ОЖИНА з твоєї долоні: [Поезії] /Ред. В.Сапон; Худож. Л.Заборовський.- Чернігів: РВК “Десн. правда”, 1995. – 54 с.: 1 л. портр.
208. ПІЗНЯ ожина: Ліричні вірші /Ред. О.Кияшко; Худож. В.Леоненко. – Чернігів: “Десн. правда”, 1998. – 79 с.: іл.
209. ПРИСПАНА снігом душа: Ліричні вірші /Ред. П.Дідович; Фото В.Струтинського, В.Шайгородського. – Чернігів: РВК “Десн. правда”, 2001. – 96 с.: іл.
210. ТАЄМНИЦЯ квітчаного міста: Казка, вірші, загадки: Для молод. шк. віку /Худож. О.Кошель; Ред. В.Сапон.- Чернігів: РВК “Десн. правда”, 2002.- 44 с.: іл.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

211. ЛАДИМИРОВ В. Вручено премії імені Б.Грінченка // Десн. правда. – 1995. – 14 берез.
- Лауреатом за 1994 р. став і В.Струтинський.
212. ГРОМОВА В. Конвалії любові //Сіверян. літопис. – 1995. - №6. – С.103-104.
213. ВАСИЛЬ Миколайович Струтинський: (Рек. покажч. літ.) /Скл.: Г.В.Бондаренко, Л.В.Студьонова; відп. за вип. П.В.Грищенко, Н.І.Лисенко. – Чернігів, 1995. – 12 с. – (Черніг. ОУНБ ім.В.Г.Короленка; Черніг. держ.обл. б-ка для дітей ім.М.Островського).
214. СТРУТИНСЬКИЙ В. Поетичний стан душі /Розмову вела В.Деркач //Черніг. відом. – 1996. – 12 квіт. – С.5.
- Бесіда з поетом у день його 50-річчя.
215. САПОН В. “Не перейди любов-ріку”: (Таку назву мав творчий вечір черніг. поета і журналіста В.Струтинського, що в день його 50-річчя відбувся у залі обл. філармонії) // Десн. правда. – 1996. – 17 квіт.
216. САМОВИДЕЦЬ В. Василь Струтинський – лауреат премії імені Леоніда Глібова //Сіверщина. – 1999. – 5 берез. – С.4.

ТКАЧ МИКОЛА МИХАЙЛОВИЧ

(4.01.1942)

Народився в с.Ленінівка (колишня Сахнівка) Менського району в родині колгоспників. Закінчив тут десятирічку. Подальшу освіту здобував у кооперативному училищі, ПТУ. Деякий час працював в Одесі на меблевій фабриці, служив у лавах Радянської Армії.

У Чернігові працював на будівництві теслею, інструктором фізкультури, інженером у проектному інституті. Відвідував літературну студію при обласній газеті “Деснянська правда”, де читав свої вірші. Виступав у різних аудиторіях як поет і читець художніх творів.

По закінченні Київського інженерно-будівельного інституту оселився в Києві. Працював майстром на спорудженні Кібернетичного центру АН УРСР, головним інженером на заводі залізо-бетонних конструкцій.

Перша збірка поезій “Риштування” побачила світ у 1975 році. Її презентувало київське видавництво “Молодь”. В наступні роки видав книги “Відвідини матері”, “Древо”, “Дзвони скляної гори”, “Золоті орелі”, “Не повернись, душе моя, у слові”.

Водночас Микола Ткач працює у сфері народознавства. Збирає фольклор, досліджує українські родові символи, обрядовість та звичаї. Микола Ткач - автор посібника з народознавства “Дерево роду”, наукових реконструкцій-книг “Пахощі Боянових слів” та “Слово о законі і благодаті”, фольклорно-міфологічних видань разом з Н.Данилевською “Вийди, вийди, Іванку”, “Ішов Миколай”, “Клечальний міст” (джерела української міфології) та “Перетик” (фольклорно-етнографічний портрет українського села). Численні публікації Микола Ткач здійснив у періодичних виданнях. Тематика їх різноманітна: питання мови, міфопоетики, ономастики, фольклору та етнології.

Член Національної Спілки письменників України. Лауреат премії “Благовіст”.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

217. РИШТУВАННЯ: Поезії. – К.: Молодь, 1975. – 40 с.
Рец.: Реп’ях С. Надійні риштування //Дніпро.-1976.-№6.- С.155-156..
218. ВІДВІДИНИ матері: Поезії. – К.: Рад. письменник, 1980. – 110 с.
219. ДРЕВО: Поезії.- К.: Молодь, 1988. – 120 с.
220. ДЗВОНИ скляної гори: Поезії.- К.: Укр. письменник, 1992. – 134 с.
221. ВИЙДИ, вийди, Іванку: Веснянки /Упоряд. М.Ткач. – К.: Веселка, 1993. – 40 с.
222. ДЕРЕВО роду: Посібн. з народознавства.- К.: МПП АНФАС, 1995.- 112 с.
223. КЛЕЧАЛЬНИЙ міст: Джерела укр. міфології.- К.: Снива, 1995.- 201 с.
Рец.: Дмитренко Л. Таке потрібне видання //Сіверян. літопис.-1996.- №1. – С.88-89.
224. ІШОВ Миколай: Нар. ігри, легенди, небилиці.- К.: Снива, 1996.- 59 с. 225. ЗОЛОТІ орелі: Поезії.- К.: Снива, 1997.- 40 с. (Співавт.: Н.Данилевська.)
Рец.: Дзюба С. Скарб для закоханих //Черніг. відом.-1997.-19 груд.-С.6.
226. ПЕРЕТИК: Фольклорно-етногр. портр. укр. села.- К.: Укр. центр духовної культури, 2000.- 212 с.
Співавт.: Н.Данилевська.
227. НЕ ОСКВЕРНИСЬ, душе моя, у слові: Поезії.- К.: Укр. центр духовної культури, 2002. – 85 с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

228. ОСИПЧУК В. Миколі Ткачу – 50 // Літ.Україна.-1992.-20 лют.- С.6.
229. ФЕДОРЧУК Н. На крилах народної педагогіки //Дошк. виховання.- 1994.- №2.- С.24.
230. КУЦЕНКО П. З глибин народної пам’яті //Десн. правда.- 1997.- 27 черв.
231. ДЗЮБА С. “Пахощі Боянових слів” //Черніг. відом.- 1997.- 6 листоп.- С.3.

ТКАЧ МИХАСЬ (МИХАЙЛО) МИХАЙЛОВИЧ
(19.09.1937)

Народився в с.Ленінівка (колишня Сахнівка) Менського району. Після закінчення семирічки деякий час працював у колгоспі, служив в Армії. Згодом закінчив десять класів Ленінівської середньої школи, Ніжинський технікум механізації сільського господарства.

У 1964 р. Михась Ткач переїхав до Чернігова. Працював художником в історичному музеї ім.В.В.Тарновського, будівельному тресті. Заочно навчався у Московському університеті мистецтв на факультеті малюнку і живопису. Багато малював, захоплювався літературою. Тоді ж з'явилися перші твори. Після закінчення Остерського будівельного технікуму багато років життя віддав будівництву.

Перша книжка “Сонячний полудень” побачила світ у видавництві “Молодь” у 1979 році. Через вісім років у тому ж видавництві вийшла його друга книга “Світле диво”.

У 90-х рр. ХХ ст. М.Ткач бере активну участь у заходах, спрямованих на утвердження нашої незалежності. Стає членом Товариства української мови ім.Т.Шевченка (нині “Просвіта”), певний час працює відповідальним секретарем цього Товариства. Тоді ж виступає з ініціативою про об'єднання місцевих літераторів і за підтримкою товаришів по перу створює незалежну громадську організацію – Літературну спілку “Чернігів” та засновує журнал “Літературний Чернігів”.

У ці роки виходять окремими виданнями повісті та оповідання “Сонячний ранок”, “Дике поле”, “Гірка ягода калини”, “Веселий Штанько”, “Відлуння душі”.

Михась Ткач веде активну громадську роботу. Друкує в періодичній пресі статті з питань літератури та культури. Організовує і проводить обласні літературні конкурси, зустрічається з обдарованою молоддю області, виступає в школах, бібліотеках. Він очолює літературну спілку “Чернігів”, є головним редактором журналу “Літературний Чернігів”.

У 2002 р. його прийнято до Національної Спілки письменників України.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

232. СОНЯЧНИЙ полудень: Повість, оповідання.- К.: Молодь, 1979.-102 с.

Рец.: Олійник О. Коріння у землі //Десн. правда.- 1979.- 12 груд.

Сапон В. З вірою в людину //Комс. гарт.- 1980.- 7 лют.; Друг читача.- 1980.- 5 черв.

233. СВІТЛЕ диво: Оповідання.- К.: Молодь, 1987.- 118 с.

Рец.: Шкварчук В. Не звужувати горизонт думки //Десн. правда.- 1987.- 18 верес.

Калібаба Д. “Світле диво” М.Ткача //Колгоспна правда.- 1967.- 20 черв.; Київ. правда.- 1988.- 17 січ.

234. СВИТАНКОВИЙ ранок: Оповідання для дітей, казки.- Чернігів: Просвіта, 1993.- 30 с.
235. ДИКЕ поле: Оповідання.- Чернігів: Літ. Спілка “Чернігів”, 1994.-83 с.
236. ГІРКА ягода калини: Повість, оповідання..- Чернігів: Літ. спілка “Чернігів”, 1996. – 95 с.
237. ВЕСЕЛИЙ Штанько: Романти.- пригодн. повість.- Чернігів: Літ. спілка “Чернігів”, 1997. – 140 с.
 Рец.: Савенок В. Веселий Штанько любить //Просвіта.- 1998.- 28 берез.
 Сапон В. Вселий Штанько, вовк і семеро...каченьт //Гарт.- 1998.- 19 черв.
 Соломко А. Твій слід на землі //Черніг. вісн.- 1998.- 10 лип.
 Кузьменко В. Все починається з любові до рідного краю //Сіверян. літопис..- 1998.- №2.- С.130.
238. ВІДЛУННЯ душі: Оповідання, новели.- Чернігів: Літ. спілка “Чернігів”, 1999.- 170 с.
 Рец.: Рудківський В. Відлуння життя //Гарт.- 2000.- 27 січ.
 Дзюба С. Адвокат покалічених доль //Київ.- 2001.- №5-6.- С.161-162; Черніг. вісн.- 2000.- 13 трав.
 Кузьменко В. Душа – мов пісня //Слово і час.- 2000.- №12.- С.79.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

239. КУЗЬМЕНКО В. Сіверянські джерела “малої” прози Михася Ткача // Сіверян. літопис.- 1996.- №4.- С.127-131.
240. КУЗЬМЕНКО В. Світле диво //Десн. правда.- 1997.- 2 верес.
241. КУЦЕНКО П. Сповідь щирої душі: Михасю Ткачу – 60 //Десн. правда.- 1997.- 18 верес.
242. ШКВАРЧУК В. Зачарований селом: М.Ткачеві – 60 //Сіверщина.-1997.- 19 верес.
243. МИХАСЮ Ткачу – 60 //Черніг. вісн.- 1997.- 19 верес.
244. СОЛОМКО А. За покликом душі: Михасю Ткачу – 60 //Гарт.- 1997.- 19 верес.
245. САВЕНОК В. Співець поліського села: Миколі Ткачу – 60 //Просвіта.- 1997.- 20 верес.
246. ДЗЮБА С. Зоряний час Михася Ткача // Черніг. відом.- 1997.- 26 верес.
247. СОЛОМКО А. Його неспокій: Михасю Ткачу – 60 //Наше слово (Мена).- 1997.- 30 верес.
248. КУХАРЧУК Р. Пластика світлої прози //Літ. Чернігів.- 1999.- №13.- С.87-92.
249. ТКАЧ МИХАСЬ (Михайло) Михайлович //Хто є хто в чернігівських мас-медіа: Біограф. довідки журналістів.- Чернігів, 2001. – С.86.
250. У НАЦІОНАЛЬНІЙ Спілці письменників, у президії ради НСПУ //Літ. Україна.- 2002.- 30 трав.- С.1.
 Серед інших, прийнятих до СПУ, М.Ткач.

ХОЛОДНИЙ МИКОЛА КОСТЬОВИЧ
 (31.07.1939)

Народився на хуторі Стягайлівка поблизу села Карильське Коропського району. Коли розпочалася війна, батько пішов на фронт. Хлопчик залишився вдвох з матір'ю. У батьківській хаті розташувався госпіталь. Миколка подавав воду пораненим. Допомогає матері орати короною колгоспне поле. Збирав колоски. У 1947 р. їв хліб з конюшини та дубової кори.

Брав участь у шкільному драмгуртку. Грав на сцені сільського клубу різноманітні ролі. Проте світогляд юного поета формувався під впливом батькового брата Петра, який порадив прочитати Шевченкову “Розриту могилу”. За першого літературного вчителя вважає поета-земляка Павла Тичину.

Першого вірша “Бригадир-нероба” надрукувала районна газета “Радянська Коропщина” за псевдонімом М.Петренко. Сталося це 1 вересня 1955 року.

У Київському університеті ім.Т.Г.Шевченка керував літстудією “Січ”. Паралельно працював літконсультантом у республіканській газеті “Молодь України”.

6 грудня 1965 р. за гострі вірші та публічні виступи був відрахований з 5-го курсу філологічного факультету Київського університету. Написав з цього приводу 90-сторінкового листа до тодішнього першого секретаря ЦК Компартії України П.Ю.Шелеста та голови Спілки письменників України О.Т.Гончара. У 1968 р. закінчив Одеський університет ім.І.І.Мечникова. Наказ про виключення із КДУ скасовано 1993 р.

28 травня 1966 р. поруч із пам'ятником І.Франкові в Києві, в день ювілею письменника, прочитав вірші “Монолог Франка” і “Собаки”, за що був уночі заарештований і півмісяця перебував за ґратами Лук'янівської в'язниці. Після звільнення висланий із столиці. Ухвала суду Ленінського району м.Києва за даним епізодом скасована 1999 р.

1972 року знову заарештований за видану 1969 р. за кордоном збірку “Крик з могили”. Реабілітований 1991 р.

Лауреат Почесної премії Ватикану, літературних премій ім. В.Сосюри, В.Нефеліна, “Благовіст”. Занесений до Британської енциклопедії. Член Міжнародної асоціації українців, Національної Спілки письменників України. Академік Бу-Ба-Бу.

За кордоном вийшли книги М.Холодного “Крик з могили”, “Сутеніє в душі”, “Куди і навіщо біжить вода?”, “Про душу в пісні та про пісню в душі”.

Живе і працює в Острі. Є головою Козелецької районної організації Всеукраїнського педагогічного товариства ім.Г.Ващенко, бо майже все життя працював вчителем.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

251. КРИК з могили: Захальвні вірші з України /Передм. Ю.Бойка. – Балтимор-Париж-Торонто: Укр. видв-во “Смолоскип” ім.В.Симоненка, 1969.- 60 с.

252. СУТЕНІЄ в душі: [Поезії].- Париж: Сучасність, 1969.- 39 с.

253. ПРО ДУШУ в пісні та про пісню в душі: Дослідження.- Рим: Укр. друк. Ватикану, 1979.- 105 с.

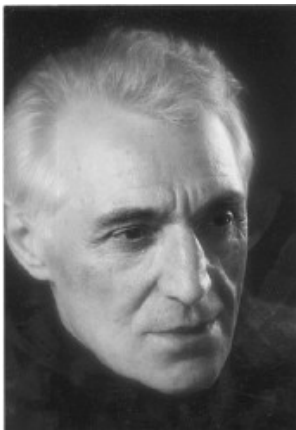
254. ПРО ДУШУ в пісні та про пісню в душі: Дослідження /Упоряд. О.Зінкевич; Передм. ред. – Балтимор-Торонто: Смолоскип, 1981.- 103 с.

255. ДОРОГА до матері: Поезії.- К.: Укр. письменник, 1993.- 205 с.
 256. УСМІШКА Джоконди: Вибр.- К.: Укр. письменник, 1995.- 271 с.
 257. ГОЛГОФА Михайла Осадчого: [Штрихи до портр.].- К.: Укр. письменник, 1996.- 116 с.
 258. КАМЕНЮК і Петрарка: (Долі “внутр. еміграції”) /Ред. і авт. післям. Л.Вишеславський.- К.: Вир, 1997.- 162 с.: 18 л. фото.
 259. ЧОРНОЛВІЛ: Поема-реквієм /Ред. та авт. передм. проф. М.Шалата. – Дрогобич: Коло, 2001.- 34 с.
 Рец.: Скуратівський В. “Він умів перо тримати і гетьманську булаву” //Освіта.- 2002.- “(берез.- С.7.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

260. ЗДОРОВЕГА В. Коли на прю стануть з системою: До 60-річчя від дня народження Миколи Холодного //Молодь України.- 1999.- 30 лип.
 261. НА ЗДОБУТТЯ Національної премії України імені Тараса Шевченка //Дем. Україна.- 1999.- 24 груд.
 262. СКУРАТИВСЬКИЙ В. Миколі Холодному – шістдесят? //Сучасність.- 1999.- №6.- С.121-122.
 263. МИКОЛА Костянтинович Холодний: (Рек. покажч.) /Скл.: Л.Студьонова, І.Каганова; Відп. за вип. П.В.Грищенко.- Чернігів, 1999.- 36 с.: 1 л. портр.- (Черніг. ОУНБ ім.В.Г.Короленка).
 264. ДАНИЛЮК Ю., Бажан О. Опозиція в Україні.- К.: Рідний край, 2000.- 616 с.- (НАН України. Ін-т історії).
 С.7, 31, 32, 56, 70, 72, 88, 189, 198, 199, 221: Про М.Холодного.
 265. МАРЧЕНКО І. Вітчизна визнає “формаліста” //Молодь України.- 2000.- 28 січ.- С.2.
 266. ЧАБАН М. Поет із “101 кілометра” //Патріот України.- 2000.- 20 січ.
 267. ЛАУРЕАТИ літературної премії “Благовіст” //Літ. Україна.- 2001.- 5 квіт.- С.3.
 Серед лауреатів М.Холодний.
 268. ХОЛОДНИЙ Микола Костьович //Письменники Чернігівщини: [Біобібліогр. покажч.]. – Чернігів, 2001.- С.75-78.
 269. КІПАНІ В. Погромний січень 72-го: Шістдесятництво як явище було “задушене” тридцять років тому //Україна молода.- 2002.- С.4.
 270. ХОЛОДНИЙ М. “Я викрадав із темносвіту промінь” //Голос України.- 2002.- 22 січ.- С.3.

ШКВАРЧУК ВОЛОДИМИР МИХАЙЛОВИЧ (22.10.1940)

Народився в с.Долина Тлумачського району Івано-Франківської області. Освіту здобув у Коломиївському технікумі механічної обробки деревини та Криворізькому гірничо-технічному училищі. Працював робітником у Московській картографічній експедиції на Уралі, рудниках

Кривого Рогу, різних монтажно-будівельних організаціях Кавказу, Києва і Чернігова.

Саме в цьому місті проявився талант В.М.Шкварчука як новеліста, публіциста, критика, гумориста, казкаря. Його оповідання, нариси, гуморески, усмішки майже тридцять років тому з'явилися на сторінках газети "Комсомольський гарт" та інших періодичних видань.

Всі публікації В.М.Шкварчука останніх років базуються на архівних матеріалах СБУ по Чернігівській області. У 1994 році побачила світ перша книга автора "Бунт землі" про опір селян колективізаторській політиці радянської влади. Наступне історико-публіцистичне дослідження В.М.Шкварчука видано теж у Чернігові 1999 р. Це - «Голодомор 1932-33 годов на Черниговщине». Дві книги "Прищеплена гілка"(1999) та "Отруйне питання" (2000) розкривають долю євреїв, представники якого служили в органах ВУЧК-ГПУ-НКВС-КДБ по Чернігівській області. Значна частина цих людей була репресована за сталінських часів.

Інтерес викликала збірка казок і оповідань для дітей за назвою "Пиріжкова хата" (1999).

З травня 1993 р. Володимир Шкварчук обіймає посаду наукового консультанта науково-редакційного підрозділу при редколегії по написанню тому "Реабілітовані історією". Він один із засновників і член правління Літературної спілки "Чернігів". Член редколегії журналу "Літературний Чернігів".

Лауреат обласної премії ім.Б.Грінченка, Всеукраїнської ім.В.Кобилянського – за художні твори для дітей, Всеукраїнської ім.В.Марченка – за публікації нарисів, створених на основі вивчення архівів ВУЧК-ГПУ-НКВС-КДБ по Чернігівській області, міжнародної журналістської премії ім.В.Стуса (1999) – за відстоювання права людини на свободу слова.

Член Національної Спілки письменників України.

ОКРЕМІ ВИДАННЯ

271. БУНТ землі: (Худож.- краєзн. праця на арх. матеріалі).- Чернігів: РВВ упр. по пресі, 1994.- 63 с.

272. ГОЛОДОМОР 1932-33 годов на Черниговщине: Из-под грифа "Совершенно секретно".- Чернігов, 1999. – 99 с.

273. ПРИЩЕПЛЕНА гілка: (Євреї в арх. ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ по Черніг. обл.).- Чернігів, 1999. – 71 с.

274. ПИРІЖКОВА хата: (Казки й оповідання для дітей).- К.: Видавн. Центр Кухарука, 1999.- 92 с.: іл.

275. ОТРУЙНЕ питання.- Чернігів: Просвіта, 2000.- 24 с.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ

276. НОВІ члени Спілки письменників України //Літ. Україна.- 1999.- 25 лют.

277. ЛУК'ЯНЕНКО Л. Наша сила – в історичній пам'яті //Біла хата (Чернігів).- 1999.- 18 січ.- С.6.

Про прийняття В.Шкварчука в члени Асоціації дослідників голодоморів.

278. СЕРЕДА П. Серед переможців – чотири наші земляки // Десн. правда.- 2000.- 9 верес.

Творчий конкурс Київ. вид-во “Бібліотека українця”. Серед переможців – В.Шкварчук.

279. ЛАУРЕАТИ міжнародної премії журналістів ім.В.Стуса за 1999 рік //Літ. Україна.- 2000.- 2 берез.- С.2.

Серед лауреатів – В.Шкварчук.

280. ПУБЛІЦИСТ, новеліст і казкар: 60 років від дня народження В.М.Шкварчука (1940) //Знаменні і пам’ятні дати по Чернігівській області на 2000 рік. – Чернігів, 2000.- С.28-30.

281. ШКВАРЧУК Володимир Михайлович //Письменники Чернігівщини:] Біобібліогр. покажч.]. – Чернігів, 2001.- С.81-84.

ІМЕННИЙ ПОКАЖЧИК

Бажан О. 264

Буденний В. 118

Булько В. 196

Вечоренко П. 180

Гарига Л. 25

Гнатюк В. 179

Громова В. 212

Губар В. 28

Данилевська Н. 225, 226

Данилюк Ю. 264

Деко О. 197

Дзюба С. 29, 96, 99,120, 225, 231, 238, 246

Дзюба Т. 97

Дмитренко Л. 223

Дудко В. 73
Здоровега В. 260
Іванов Д. 161
Іващенко С. 181
Каганова І. 123
Калібаба Д. 188, 194, 233
Квітницький С. 100
Кіпіані В. 269
Коваленко М. 121
Ковалець Я. 175
Ковбасенко Ю.І. 72
Козак М. 42
Кравченко Т. 104
Кузьменко В. 4, 55, 152, 237-240
Кузьменко О. 43
Куліш М. 195
Кухарчук Р. 248
Куценко П. 230
Кушко Л. 191
Кушніренко М. 162
Ладимиров В. 26, 211
Лапа А. 117
Литвин В. 72
Литвиненко Н. 30
Лук'яненко Л. 277
Луцій С. 45
Малиновський І. 193
Марченко І. 265
Маслова Л. 46
Михайленко Л. 5
Нестеренко О. 160
Нічлава О. 77
Олійник О. 232
Осипчук В. 228
Остапенко С. 74
Остролуцька І. 192
Потапенко Л. 8
Потапенко О.Т. 66, 69
Потапенко С. 159
Романіка М. 32
Рудківський В. 238
Савенок В. 237, 245
Самовидець В. 216
Самойленко Г.В. 176
Сапон В. 70, 182, 215, 232, 237
Седень О. 69

Середа П. 278
Ситник Т. 119
Скрипник І. 198
Скурагівський В. 262
Соломко А. 237, 244, 247
Солонікова В. 177
Струтинський В. 214
Таращук С. 174
Ткач М. 62, 70, 122, 200, 201
Трусова А. 70
Федорчук Н. 229
Фурнікова Н. 178
Холодний М. 103
Чабан М. 266
Черкасова Г. 44
Чухліб В. 68
Шавро Т. 48
Шкварчук В. 233, 242
Шопська Н. 7
Юр П. 189